

FODOR ÁKOS

Diákfohász

Hal ne tanítson
röpülni és ne madár
tanítson úszni...!

A radikálishoz

A gravitációt
is megbírálnád.
– Ha hallgat rád esetleg:
könnyed-nyálad lebeghet!
S ha még meg is fordul: bizony
jól orrba verhet a plafon...

A gazdag

NINCS *stelen*

Intimszféra

Kettesben vagyok:
Neveltem és Nevelőm.
– Kritikus viszony.

Koravén

nevergreen

Egy képtár-leltár

Ahányan látnak,
annyi arcod van (+1:
az, amit te látsz).

Xénia

Használható Tapasztalat:
ha késel olykor, késs *sokat!*
– S megvetés helyett mi is fogad?
Örömkacaj és hódolat.

Hírelhárítás

Hallottam rólad
– de nem tudom: mit, mert nem
tőled hallottam.

Vallomás és javaslat

Már fáradt vagyok
megbocsátgatni – kérlek:
inkább ne bánts meg.

Optimizmus

„– Ez már a mélypont...!”

Kiejtési gyakorlat

Múlt, Jövő kéje,
búja? – Foglalkozz ma a
maiéival.

A nap melege

FECSKE CSABA

Találkozás

negyvenhat nyár aranyló búzamezők
aranyló közhelyek
bizsergető kis bánatok
a szép egészben alattomos részletek
az elmúlt évek váratlanul zúdulnak élénk
nem tudunk velük mit kezdeni
a bicikli gyerekkorunk tárgyi
bizonyítéka már rég nincs meg és most
állunk csak egymással szemben csalódottan
mint a szomszéd akinek kiütötték kezéből a poharat

Ki legyek

mit tehetnék én bármi van
– s valami ugye mindig – vonnám
tán félre az Istent mint megbízható jó
barátot s kérnék tőle olyat amit nem lehet
mert csak élete árán tehetné meg
vágyni arra ami már enyém jó sőt
a lehető legjobb ami csak lehet
arcom kit mutat kit takar el
hát ki vagyok én mondd ki legyek

Menetrend szerint

koravén ősz magába botló délután
árnyékok kószolgatják a tavat
hirtelen vízszagú név buggyan ki a számon
a név hideg és idegen
a hozzá tartozó arc elmosódott

ágról szakadt rigó erőszakolja a
levegőt üres és néma a lomb
a kevéske megmaradt zöldben
a klorofill fitogtatja erejét

pillanat alatt összefut bennem
harminc év kapzsi nyarak öntelt őszök
vásárra viszem a bőrömet
idegen történetekben időzök

árnyékokká lett az éjszaka
orromat megérinti az enyészet avarszaga
nap se volt és már este lett jön aminek
nem kéne jön menetrend szerint

Örök remény

egy kéz redőim kisimítja
egy szó úrrá lesz a sötéten
élek még mindig vakon bízva
a lét ködös ígéletében

hálóként merítem meg elmém
a mindenség hullámaiban
gyarló halász mért ne hihetném
hínárok közt ott úszik halam
csillogó teste dőre vágynak
lakója ama óceánnak
mely hízelegve nyúl utánad

látod mint fullad nap az éjbe
halálig titkon azt remélve
zsákmányt számodra rejt a mélye

Legenda a kiskatonáról

a laktanyaudvar szöszölő nyárfái
egész nyáron át kecskeszarként
pattogó parancsszavak vaságyba
kényszerített álmok húszéves vagyok
farkasszemet nézek a nappal már úgy
elhatalmasodott rajtam az élet
elpusztíthatatlan betörhetetlen vagyok
tudatomban a halál mint riadtan kaparászó
egérke könnyen kisírható porszem
nyár van ki tudja mióta bár augusztus elmúlt
s hirtelen minden előzmény nélkül Edit is
kekiszínű fűben heverek bágyadt kincstári nap
kicsordul számon a nyál a mohó vágy zsírja
a hold ma oly kerek a lány szőke mint Jeszenyin
versében a zab milyen volt a csókja nem tudom már
kiszáradt szivacs a szívem
és hiába próbálom letörölni azt az arcot
látom egyre

Icarus

BÖRÖNDI LAJOS

Mikes imája

Nézem a tengert, s a horizont mögé képzelt világot látom
már több, mint harminc éve.

Mint a szikla, vagyok én is külső s belső
viharnak kitéve.

Tudom: az idő lassan elkoptat, a lassú és
állandó változás a biztos,
s mire fölfeslik az idő szövedéke,
s irgalmat nyerek, talán már
nem is lesz fontos.

Nézem a tengert, idegen víz hátán
bárkák, síkos fények imbolyognak.
Sós szelek íze marja ínyemet, s újabb
változatlanságot hoz a holnap.
Ha lehunyom szememet hallom
Erdély fenyvese zúg, s Kolozsvár kövein
patkó koppan.
Régvolt szelek, havak és telek illata leng,
és ételeké száll az alkonyatban.

Kín az emlék. Nem azért, mert soha nem látom már
hazai madarak röptét, hanem
mert nem tudom még megélni a dolgok
lényegét, megérteni, s elfogadni a sors kegyelmét.
Mit néha – önkínzón – büntetésnek vélek.
Pedig tettem a dolgomat, gondoltam, mit a
föntiek rám kimértek.

Szolgáltam. Boldog voltam, ha erre minden
lélegzetvételben nem is képes.
S hálát adtam Istennek, hogy helyemen,
amit ő jelölt ki, nem mindig alázattól telten
de szolgálni képes.
Voltam eszköz az Ő kezében, erre gondoltam én,
a néha álmában vétkező.
A szolgál, akinek vágya, kedve, mint
a hullámozó tenger meglappad, s magasra nő.

Valamire kellett ez az egész, értelme van
mindennek, amit Isten alkotott.
Ezt gondolom keserűen, s ha nézem a nekem
egyforma tengert, ebbe kapaszkodom.

Ő is elment, én itt maradtam. Kinek szolgálni?
Magamnak? Én mást tenni képtelen,
mint elfogadni a kimértet. Sok, kevés?
Mérlegre tenni ezután sem merem.

Egy csenevész növény mellettem hallgat, s kapaszkodik
a szikla részibe.
Ott, e silány talaj nevelte, s életét is
ott kell leélnie.
Ránézek és megdöbbenek, Isten a választ
hányféle módon adja meg nekem.
Aki nézi a tengert, de látására valóban képtelen.
Hányféle nyelven? Lassan a tengerbe bukik a Nap.
Márvány, ahogyan mondják. Ülök a szélnél
nyugalom van bennem, s csak alatta parázslék az indulat.

MADÁR JÁNOS

Jelet sem hagyok

Az éjszaka szívemig világlik.
Fekete, mint a kés.
Arcom már végtelen.
Tengerben ezüstlik
a rész és egész.
Mint a csönd,
úgy ragyogtat a félelem.
Csillagok verejtékeiben élek,
kagylók fénylenek véremen.
Hiába ág, ég.
A lombok messzi integetése fáj.
Elomlik a hótiszta mező.
Csak addig szeressetek,
míg egy árva fűszál engem is megtalál.
Aztán elleng kezemtől az ének.
A vers, a haza
már csak kifosztott lélek.
Örökségem a tél és nyár...
A Nap mindent árnyékomra hagy,
mert megdől lassan a táj.
Indul visszafelé az idő,
elejtett tárgyak évszaka.
Ujjaim még eltűnődnének egy kicsit,
de papírlapokra hull
a rettentő éjszaka.
Jelet sem hagyok magam után,
csak a virágok szívembe szivárgó örömét.
Méhek zsongása emeli égre
a szegények rongyos gyermekét
Anyaföld, Isten – minden a másé.
Megroggyant házam az elmúlásé.
Koldult kenyerem Keletre néz.
Morzsák hangyái telemásznak;
kertemben sem virág, sem méz.
Kipusztulnak lassan a tükrök fényei.
Fekete foncsorok mögé rejtőznek
a szerelem áldott lényei.
Csak te maradsz meg nekem.
Egyetlen élő kincs.
Pernyék havaznak.
A megtartó tűzhöz
már elegendő vérem sincs.
Az éjszaka szívemig világlik.
Fekete, mint a kés.
Arcom már végtelen.
Tengerben ezüstlik
a rész és egész.

ANDRÉ ANDRÁS

Mítosz

Majd fennen trónol kő-kimérten,
horgászik vertaranyhalacska-holdat. S ha únja már a túlfeszített
lest; csíkos sugárzásként megiramodva, mutatja a hazafele-utat.
Most nem tud róla senki, s messze még a hajnal. Meg-megcsobbanó,
serény erecske hátán kétarasznyi árny suhan,
kíváncsiságtól torzult arcu valaki ha látná is, hihetné; angolna
siklik, közel a felszín áramlatához.

Olykor hallható lesz, a sarkcsillagról óvatosan rí, ne bántson
senki élőt, panaszkodik illedelmesen. Szítani olthatatlan
szomját, elillant tócsákba mohón belékap.

Egy március-végre

Mars ki a lusta szobából az édenkert lugasába;
erjedt vesszeire csattog a fény kapuja!
S ennyi a nap *csak*, e mézteli rév. Nincs vége a télnek,
csípős alkonyi szél füstszaga marja belém,

fűteni kell ha az esti lidércek házba huzódnak.
– Visszhangzó tereken *mennyei* dallama cseng
(kályha te hőszinü szörny, mikor ún el az éhség téged?);
fáskamrám kiapadt, kripta, ha kong üresen.

Icarus

AYHAN GÖKHAN

Múltból beszél

betömik, mert üreg,
és a tömésnek ez a dolga,
kitöltse az üres helyet
földdel: szájúreg. a nyelv a helyéről
lecsavarva, többé nincs rá szükség,
a halott nem latin, beszélnek.
több mint tíz éve még azt mondta,
jól mondják a zsidók, porból lettünk
és porrá leszünk, szó szerint ezt mondta,
a lánya halálával kapcsolatosan, a kórház
ajtaján kilépve, én a földet néztem, süttöt
a nap, a kórház pincéjében egy koporsó:
lássátok mik vagyunk.

Meg onnantól aztán nem sok

hallod e te sötét árnyék, ember vagy-e vagy csak árnykép?

Orbán Ottó

a test, melyet kinnal szült édesanyja.

Kosztolányi

az élet nem a halállal végződik.

Polcz Alainé

a temetési csoport, hogy az minek,
és hova is tehetem, a gondolás, hogy
verset írok belőle, a hunyorítás
a naptól, meg az első föld, anyám
anyja, a verseim gyászt, nem
árnyékot, a test lebomlik,
nem elképzelhetetlen, és ezért
veszem komolyan, *mi atyánk,*
aki a mennyekben, hány nap
vezet a bölcsőtől a koporsóig?
hány kiló föld jut egy halottra?

Isten ott áll a sírodnál, és mások
halálával üzeni a te halálodat, idézett
szövegekbe kapaszkodom, kicsúszik
a lábam alól a talaj, felfog az ég, vagy
visszaszámol belőlem egy angyalt,
aki majd, mint gödörből, lassan
kimászik belőlem, maszatos kézzel,
aki együtt sétál a temetési menettel,
bámul a koporsóra, egy nyugtalan pontra,
a kocsidöcögése miatt, az első földet
szórja majd, a koporsó belsejében
a halottnak a fedő a test mennyboltja,
egy utolsó útra, annyi jó van benne,
hogy a nap nem süt a halott szemébe,
a föld meg az élő test negatívja, ehhez
hasonló hülyeségek jutnak az ember eszébe,

meg állítólag egy anyát négy angyal kísér
a sírig, az egyik a jóság, a többire most nem
tudok emlékezni, négy angyal kísér a földbe,
Isten egy bánatos gyerek, az ütögetéstől
vakolat hull vissza a kis öklére.

Kedvez

a döbbenet hordója nem bádog,
evezőlapát fogásra készen,
magunkban emlék, mint amikor
gonosz apáktól tanul
úszást, hazugságot, végeredményt
nem ismer, puhatolózik, mint szivacsban
a puhább kéz, elmerül jobban.

apa nem úszik át
a test túlsó oldalára, nem hord
zakót, de a szíve kényelmes,
mint a melegítő. a másik oldalról
nincs visszaúszás az apára, tudja anya,
meg hogy a döbbenet hordója nem bádog,
csak görbe, mint a gomböntő kanala.

Icarus

BALLA MÁTÉ

Zárt osztály

Margónak

Zárt osztály. Bolondok
hadoválnak a rácsok mögött.
Vitustáncot járnak bennük
a démonok, hiába a nyugtató
gyógyszer-ködök.

Szedd össze magad – sűgom
magamnak – mindjárt itt
a nagyvizit! Csinálj úgy,
mintha normális volnál,
játszd meg magad egy kicsit!

Ám késő. Köröskörül vastórökként
belém döfnek a rácsok. S mint
egy zűrös űrben eltévedt égi-
test, ide-oda csapódik
pótolhatatlan hiányod.

Jázmin és olaj

Hamvas Béla emlékére

mi az ha valami nyílik?
milyen mélyről jön a szírom?
miféle rejtély nyilatkozik
meg mikor a jázmin
illatát szívhatom?

szűzlány szépsége a jázmin
az üdvözült boldogság illata
semmi szenny és homály
a misztérium növénye
a növény misztériuma

az olaj más – bódító mámor
önkívület amitől reszketek
az ami mindig túlrad és ki-
csordul amit érteni nem
csak átélni lehet

Mint régen...

Parancs János emlékére

mint régen most is ahogy kilép a szerkesztőség ajtaján
mint régen most is ahogy elindul a Ferenciek tere felé
mint régen most is ahogy megáll az Egyetemi Könyvtár előtt
mint régen most is ugyanazok a korcs galambok
mint régen most is ugyanaz az izgága tömeg
mint régen most is ugyanaz a könyörtelen autózúgás

mint régen most is ugyanaz az émelyítő benzinbűz
mint régen most is arcán ugyanaz a szorongás
mint régen most is ahogy a pusztulás képei
egymásba hullva semmivé lesznek
mint régen most is ahogy felszáll a nyolcas buszra
hogyan szálljon a Farkasréti temetőnél

Tücsökzene

Tücsök cirpel. Dalában nincs izgalom,
csak nyugalom és bölcsesség.
A tücsök nem bort iszik, hanem
harmatot, ettől józanok
az októberi esték.

Dala nem költészet, inkább próza.
Otthonosan ülven a fűszál tövén
az idő múlását virtuóz módon
elaprózza; lecsillapít és
hunyorgó csillagokig emel
ez az elíziumi szépség.

Cioran-paradigma

lám az irodalom
papírizú pokla
a könyv fölé hajolva
beleájulunk a szóba

kísért minket a mű
a parttalan locsogás
milyen erőre lenne
szükségünk hogy a
Kimondhatatlan
tömörségében
keressünk szállást?

Icarus

NOVÁK ÉVA

Láttad?

Szívem, húzz ócska göncöt, ássunk,
lyukadjunk ki a Föld túlsó oldalán!
Felbukkanva az első lehet,
amit látunk, az alteregónk talán.
Mennyi az esély? Milliárd az egyhez?
Fáradt arcunk a sár alatt
az irigységtől sápad. Szóhoz sem jutunk.
Aztán oldalba bökjük egymást, láttad?
Vissza is fordulhatunk.

Lehet

Lehet, hogy sorsod az, ott,
az autópálya tüzes aszfaltján
heverő, elgázolt kutya.
Lehet, hogy túlságosan bezárt
udvarból, óvatlan kalandvágyból
szökött oda.
Lehet, hogy időtlen-idők óta
keresi a póráz végét, ahonnan
eloldozták hűtlen kezek.
Lehet, lehet.
Idegen ég közelít
hátborzongató
lassúsággal
feléd.

Pislákolós

Pislákoló égitestként lenyugodni újra,
estéről estére, bekormozódva,
aztán reggelenként felkelni újra,
mintha pihenten, mintha kipirulva,
aztán beszélni, vég nélkül, bátran,
nem esküre, búcsúra szántan,
aztán hallgatni vég nélkül, gyáván,
belegörbülve, mint a szivárvány,
aztán szeretni, hibásan, torzan,
ösztönösen, nem kitanultan,
aztán gyűlölni, ha viszont nem szeretnek,
tetejére vonszolódni sápadt egeknek,
pislákoló égitestként lenyugodni újra,
estéről estére, bekormozódva.

Ciki

Fényképek. Ünnepi pillanatok.
A gép sorozatban vakuzik és kattan.
A száj mosolyog, a tartás rendben.
A kezét figyeld. Ökölbe szorítva lóg.
Pedig a válla stólába bugyolálva
elleplezni véli a valót.
Majd rámutatnak, ha egyszer belenéznek
holmi albumokba utódok utódai,
valakinek a valakije volt ő,
nézd, a keze ökölbe szorítva lóg. Ciki.

Icarus

NÉMETH J. ATTILA

Halvacsora

annyi szem nem látta szó
annyi fül nem hallotta kép
kéktestű haladnak koporsó
lesz bordáim varsája épp

s elmerül mint a gondolat
csitulva szép szirén-beszéd
vizes testedre ing tapad
hiába-vágy és mégis ép

ficánkol csapdos ott belül
s a víz a hallá ikrásodó
szájig ér és észrevétlenül
szálkás testem belepi a só

Gyógymód

a fejbőr vérellátásának javítása
– az orvosok szerint –
elősegíti, hogy lassabban radirozza le
koponyámról a haját az idő

így aztán esténként szeszekbe mártott
ujjaimmal kiszánkáztattam az utolsó
szálakat is példát alkotva ezzel
a fátlan erdőre ami hason

latnak nem rossz – hasonszőrűeknek –
a boldoguláshoz azonban kevés
ezért hatékonyabb gyógymód után
kutatva kipróbáltam

a fejenállást ami – bár szintúgy ered
ménytelen – azzal a kétségtelen
előnnyel járt hogy a dolgokat végre
a megfelelő perspektívából látom

NECZ DÁNIEL

Valahol

Naptollak a szélben,
ülünk a vakmelegben,
érezem még, hogy itt vagy,
de én már elmentem.

Koan a pohár fenekéről

Jól kiittad magadból,
ami még hátravan,
vagy már csak volna.

Most ujjaid görcsös
némaságával markolod a poharat.
Törhetetlen benned, amit elmulasztottál.

La fin

Elmúlsz: átszűr az idő,
átmosnak az évek;
mint pálinkagőzt, kiizzad
az élet; és mint összetört
üveg után, csak néhány szilánk
maradsz: zsírfolt a konyhapulton,
a tükörben arcdarab.

Werther

Ülsz, mint Weimarban az ősz,
kopottbarna nagykabátban.
Előtted hever, ami hátravan:
papír, név, üzenet; s egy revolver
csőve a szádban.
Nyitva van az ablak, és vadlovai
a fagynak nyargalnak át testeden.
És fürdővárosok csendje hömpölyög,
s mint hangyaboly szétárad
benned a tehetetlen utálat;
sorra veszed miért, miért ne,
és rájössz, mielőtt összerogysz
egy számadat előtt, hogy kiszámítható
a fájdalom egy szombat délelőtt.

Zuglói elégia

Fhéren hullik az eső,
bevizezi az utcát, az arcokat,
s elmerülsz a délutánban.
Fekete esernyők nyílnak, mint
tépett keselyű vászonszárnyuk,
és a szél hideg homokot söpör rájuk.
Mélyen álmodnak a sörözők,
mint víz alatti templomok;
rendelsz valami ólomnehezet,
húsz-harminc év a torkodon
lecsurog, és kisfiúként
számolsz tarka pocsolóyákat,
míg az órák rákként hátrafele járnak.

Sacre du Printemps

ÁGOSTON CSILLA

Angyalvedlés

Az Úr tudja már mikorra
jut ázás, csömör vagy sziporka,
s leírja körömmel kőbe,
örömmel főbe, ujjal porba.

Jelet várunk minden korban,
de meg is botlunk azon nyomban
(vagy a nyomban botlunk tán meg?)
s olvassuk, mit kinyom a nyomda,

s rágjuk a betűt, hogy tintás
lesz tőle a nyelvünk, mert nincs más,
pedig csak hóban csizmanyom
minden: most csíkos, bordamintás,

holnap meg hólé, halovány,
kifolyt angyalvérnek is sovány.
Csak a pelyhet nézd, míg zuhan,
mint szemhéjunk alatt a homály.

Delirium tremens

Három- és négyszögek a tetők, gerendák,
az utcalámpákból körök kelnek ki,
kubista szobrász a város, vésőjével
kulcsontomat kifaragja, a zárba illeszti

mikor hazaérek, szobám minden falát
kifestem szavaim olajfestékével,
rákenem, mázoló az arcvonásaim
a sarokban egy gonosz borostyán ével

rátekeri magát meztelenségemre,
pici körmök szaladgálnak a bőrömön,
nincs itt senki, aki azért lenne, csak hogy
legyen, osztozzon a mámoros örömmön,

kinyújtott ujjad felkiáltójel és nem
az utolsó szalmaszál, vagy ha mégis az,
akkor öngyújtóddal szikrát dobsz rá,
a láng nyelve ragadós, őrült, szép, igaz,

meztelen testemen a remegés: ritmus.
Nyakamon a foltok: szilvaskertek álma.
Cserepes ajkam: megrágott mézeskalács.
Tébolyom: arcomra rányomott tollpárna.

Futás

A cél előtt van egy kis izgalom. S utána?
Sután a salakon lépkedünk, nincs már cél,
páncél az unalom ellen. Van, aki
maradi módon újra
futja a köröket
lendület nélkül. A pálya, mint a
hintaszék törött karfáján a befőttes gumi
– univerzális kis valami,
ami tart, majd egyszer csak elszakad –
akadályoz, belevág a csuklómba;
szombatoként, merev, unalmas délutánokon különösen
bőszen, ilyenkor eszünkbe jut a
túl hamar elcsókolt csókok súlya, ára,
– bár a mérleget mi kalibráltuk félre –
s mézbe mártva ülünk emlékeink,
képeink hangyabolyánál, és nem futunk tovább.

Hajnalban a gangon

Mikor garfieldos pizsamában kimászok a teraszra, álmosan, pislogva
körülbámulok,
a körúton a fákat karácsonyi égősorok harapdálják,
a feketeségben optimistán világít a város,
nem keresek már semmit, mert bármit meg lehet találni.
Engem beleoltottak egy bérház gangjába, mint vad alanyra körtefaágat, s a
körfolyosón átnövegetek, végig, s a felétől vissza.

Kört-e?

Valóban ezt teszem?

A csípő- és mellbőségem megegyezik, a derekam valamivel keskenyebb,
elvben prototipikus példány vagyok,
körtealak, mondják,
így simul rajtam az a pizsama is, rajta a macska macskává tesz,
a folyosó kövén élesítem karmaim ásítva,
soraimat sokasítom amolyan wittmanosan,
bútoraim unottan öveznek.

Ha az ablakra nézek, visszanéz egy félfejű lány, majd cserélünk, bár nem tudom,
milyen kívül lenni,
milyen ha elsötétül az egyik szemünk, ha elpártol a lámpa és barátkozni kell az
árnyékkal,
milyen ha nincs füle a bögrénknek és a tea a porcelánon át megéget,
ha a bőröm elszakad, felfut, mint a rossz harisnyán a szem,
visszanéz ürességével,
ha leskelődnek a hiányok,
bámulnak a lyukak,
rám csodálkoznak a repedések,
mgnéznek az elkiáltott hangok, hullámai zöld fénnyé alakulva.

Kicsordulnak a fénycseppek íriszem sarkán.

Kizártak-e az életemből tükörképeim?

Kizárt.

Kihúlt takarómba, mint megmaradt tizórait csomagolom vissza magam a
hátralévő hajnali órákra.

Valami bizonytalanság

Elemi bizonytalanságot keresek a bizonyosságok örült korszakában. Valamit, ami több egy alkotmányos alapjognál, de nem illik kérni hölgytől, papi személytől. Olyasmit tehát, ami vegytisztán jó, mégsem megfoghatatlan. És ez sem igaz. Egyszerűbb lesz talán, ha megkísérlem elmagyarázni, mi is az a macskaprém. Nem növény – ezt rögtön tudni kell. Kőből kiváló érc: talán. Inkább kigyómarás, keleti kenőcs, mit meztelen talppal a földbe tiporsz. Azaz gyógyszer – de hát minden az, ami egy zarándokot megsegít. Ha a fővitorlához kötöd, lobog a szélben, de mégis jobb, ha a kezed ügyébe esik, esetleg kabátodba varrod. Így egy kicsit ez is mindenkié, de legfőképpen: csendes, és titkon (nem jól láthatóan) rémisztő kiterjedésű, mint egy alvó sereg, amely az éjszakát a szabadban töltötte. De ekkor meg olyan temérdek hó esett, hogy a fegyvereket és a fekvő embereket egészen belepte. Az igásállatok lábait is béklyóba verte a hó. Nehezemre esett felkelni e puha paplan alól, ami úgy-ahogy melegen tartott. Mégis végre fölálltam, és végre fáztam.

Egyszer azt mesélted

farkas jár utánad puha hóban mintha
máshol volna más korban más tájban
más alakban és mintha nem is
hó hullana füst hal zene csupa
szép ájulás kusza rend
mintha nem is utánad járna csak így
úgy erre arra keresne találna
flegmán fontoskodva
pálinkától bűzlik mégis

és nem lehattél te sem más
akárhány akármí
és nem lehattél ami nem leszel például
gyantapötty a fán vagy gézcsomó
és sístergő villám sem és azóta is
a kérdésre hol vagy
mindig visszakérdezel mint a boltban
mennyi
pedig kételynélküli kérdéstelen akár egy
betört orr a természetrajza
és nem veszekedhetsz
mert szépen gondol ma ránk
egy másik ember
valahol távol csupa puha hóból
gondol el minket

ami nem olvad el hanem megmarad
mint a telefon horpadt hangja
ha félretárcsáz valaki néha
de ebben a mesében
most
vonal
sincs

Értelmezési nehézségek

az hogy nem látom a nagy összefüggéseket
egy ló és az empire state building anatómiai
azonosságát vagy egy trabant-alváz
és a lélek kibogozhatatlan útvesztőinek
áttetsző egymásraírtságát nem zavar

de az apróbb változások elbizonytalanítanak
már csak azért is mert nem értem mindig
mit akarhat ezekkel *ő* a gyümölcsöt leszedik
elveszti fessességét befőzik és édesebb lesz
mint a méz elfelejtik aztán a kamra alsó
polcain porosodik penész nő rá és
váratlan metafora lesz egy váratlan
beszélgetésben amiből pár szót hall csupán
egy férfi aznap este mégis az ortodox templom
kerítése mellett megy haza hogy
érezze a virágzó bodza illatát és
sötétben imbolygó alakjától megijedve
a szemközti házban egy szép nő
szájon csókolja a szeretőjét

a házak pedig megtartják a levegőt az égen
de hó esik rájuk ami köd mögé bújva szemérmesen
ráfagy a cserepekre csendet
kér ehhez néma csendet
nem szól semmi semmihez később sem
csak szétomlik és az ereszcatornákon keresztül
a cipőmbe folyik én pedig széjjelhordom
a városban sokféle szép rácsozott
fekete foltokat puha szőnyegre
szürke aszfaltra tudva tudván hogy
ez is én vagyok

furcsán változnak meg a dolgok

és mindig fúj a szél ha szélcsend van akkor is
és a tenger hullámzik megállíthatatlanul
ha nem figyelem éppen akkor is
lépdelek
egyre befelé a mind kisebb kérdések
ismeretlen szobáiba és
magamra zárom az összes ajtót

CZILCZER OLGA

A visszahívás

Gázt okád a kályha a mesék sárkánya
a gyerek az aki ablakot nyit hadd
oszoljon a füst már a kilinccsel nyíló
égen tekereg ott a kisszék amire állt
leülhet éppen ha kedve tartja most
indul anya hangja a vakmerő után
mintha a kormos csövek hosszabbította
kémény torkából maga is hiába késő
már más kéményekkel kering nem szédül
a havas tetőkön csúszdázni majd még
hisz mit neki a zord idő képes lesz a
diófa ágán lombosodni januárban úgy
ripakodnak rá mintha még elérhető lenne

Lepkék

Napról napra csak hanyagoltak
jó mentségül szolgált a férfi-
nélküliség ki gondozná a veteményt
burjánzott a nehezen azonosítható
torma a porcsin fodormenta a lakók
konyhakertről alkotott képzelete
egy bokor Paradicsom nagy P-vel
magától itt ez a gyerek apátlan már
vagy hat éves voltam milyen napfény
kötött karóhoz végül is vehettem
kivételes törődésnek persze bőrömben
a szálkával fakaszthattam vér helyett
virágot hogy bámult az utca apraja-
nagyja de frissen manikűrözve még
a szobákba begubózott nők is velem
kezdtek el foglalkozni köröttem
repdestek eltartott hosszú körmükön
az alkonyat lakkjával száradóban

Ölel nagyanyám

Egy régi levélből a családi ereklyék
fiókjában a rokon feladó betűi eső
előtt gyülekező hangyák hívnak
kupaktanácsra mire tartsak velük
a mártogatós tollal írottak sorra sor
feketéllenek elő a föld homályos
vájataiból nyüzsögni a sárgult
papíron már dörög megindul nagy
cseppekben egy halálos felhő a gyűlés
feloszlik elfut bújik ki-ki az irháját
menti nehéz időkben írt szavak aki
még marad mi várja nem tudható

egy véget érni alig akaró szöveg ölel
nagyanyám nagynéném s a többi
a címzett kinek-kinek ne felejtse
átadni szerető üdvözleteiket

Az ajtófüggöny

A lombbal körbehímzett almafa
alatt ott sziszegett a kígyó az ősök
aszúr mintáiban nagymama keze
tűnt el a tűvel a még hideg vízben
kimosható vércseppel a tisztaszoba
ajtaján hová belépni csak cipőtlen
illik a csendőrön kívül ezt mindenki
tudta otthon már csupán egy-két
asszony gyerek lézengett a vasalt
csizmák előtt a konyháig hátráltak
egyre több vér folyt akkor a hulló is
egy kő mögött bújt meg a családfő
házon kívül az idők távolában a
lábbeli a lábokról levásott föld
és ég golyók fenyegette üvegén
csak a szakadó eső a hó a füst

Öreg fa üdvözli a tavaszt

TÁBOR ÁDÁM

Identifikáció

a Fa koronacsúcán a fej tetején
lakik az Atman ott lakom Én
ágaimon magamban szétáradok
Téged szemlélve Én vagyok

a kék égből nő bele a földbe a Fa
a magasságból érkezem haza
míg eleven bennem az Atman az Ok
a földön is otthon is Én maradok

Művelet

Új szemmel látom viszont a régi Kertet.
A mű-lencsén át a szerves természet
újra tagolt, színes, éles élet
és mesterséggel megformázott szellem.

Most visszakaptam vagy végképp elvesztettem
a teremtett szemmel szemlélt Édent?
Végleg eltűntek az ártatlan évek,
mikor a Fáról szakítottam a verset.

Immár művelni kell az ismert látványt,
e konvex térben amúgyis más a más.
Kidobni a Szent teréből a bálványt.

A régi Helyen teljesen új helyzet.
Megint egyszer mindent előlről kezdek.
Így lesz minden furcsa friss folytatás.

Evező a tengeren